

κατακούτελα

κατακούτελα, επίρρ. [<κατα- + κούτελο], επάνω στο κούτελο, επάνω στο μέτωπο: «του 'ρθε μια πέτρα κατακούτελα»· βλ. και λ. κατακέφαλα·

- μου την έδωσε κατακούτελα, βλ. φρ. μου την έδωσε κατακέφαλα, λ. κατακέφαλα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας